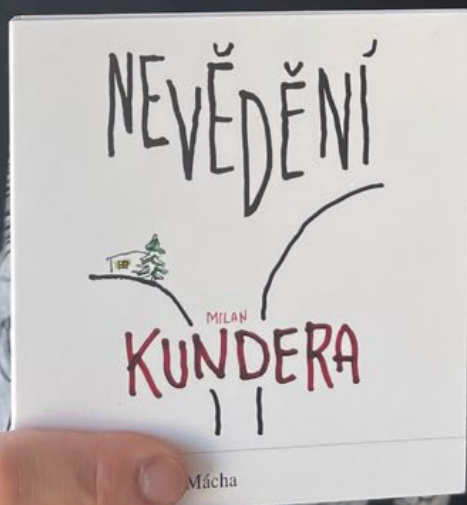
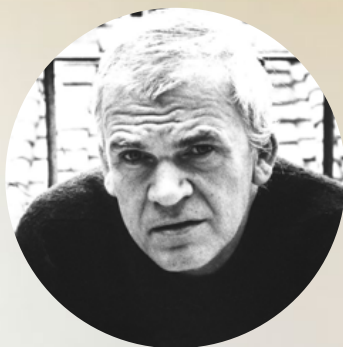

RADÚZ MÁCHA ČTE KUNDERU JAKO SPLNĚNÝ SEN

Vydání románů Milana Kundery je vždy velkou událostí a tou byla i publikace česky dosud nepřeloženého *Nevědění*. Příběh o návratu emigrantů do porevoluční vlasti vyšel na Západě už před více než dvaceti lety, v české republice ho vydalo loni poprvé nakladatelství Atlantis. Do češtiny ho převedla Kunderova tradiční překladatelka Anna Kareninová. Nyní vychází v nezkrácené verzi u vydavatelství Supraphon v podobě audioknihy, kterou načetl člen Činohry Národního divadla Radúz Mácha.

U příležitosti vydání audioknihy *Nevědění* jsme si s Radúzem Máchou povídali.

Radúzi, když jste před časem dělal do médií rozhovor k vydání audioknihy Stefana Zweiga *Netrpělivost srdce*, tak se vás jedna publicistka zeptala, jaké dílo byste rád načetl příště... Odpověděli jste skromně, že nemáte ani v divadle vysněné role, natož audioknihy – ale pokud byste mohl, tak by to bylo něco od Milana Kundery. A velmi krátce na to přišla nabídka ze Supraphonu, zda byste načetl román *Nevědění*. Jste fatalista?

Asi jsem si díky této až pohádkové zkušnosti uvědomil, že je někdy fajn říkat své sny a přání nahlas a občas osudu i napovědět. Ale upřímně, ani by mne ve snu nenapadlo, že by se to mohlo splnit. Chtěl jsem jen vyhovět paní redaktorce, která rozhovor vedla a trvala na nějakém mém oblíbeném autorovi. Vůbec mě tenkrát nenapadlo, jak těžké je Kunderu vlastně číst nahlas a sdělovat tak jeho myšlenky posluchači.

Už se vám podobná náhoda někdy před tím přihodila?

Dalo by se říci, že trochu z opačné strany... Bylo to ve chvíli, kdy jsem z Vídně do Prahy stěhoval tehdy svou budoucí ženu. Marta byla v angažmá v prestižním baletním souboru, ale už jsme po několika letech nezvládali neustálé přejezdy mezi Prahou a Vídní, abychom se alespoň na pár hodin viděli a byli spolu. Tehdy při tom stěhování jsem jí celé uplakané řekl, že v Praze v Národním divadle určitě dostane hned sólovou smlouvu, nějakou krásnou roli a i Thálii. A ona zanedlouho tancovala Jülii v baletu Romeo a Jülie, stala se sólistkou a opravdu získala Thálii.

Co bylo při načítání *Nevědění* nejtěžší a co vás naopak těšilo?

Během příprav jsem postupně zjišťoval, jak je těžké Kunderova slova sdělovat z nadsledu, příliš příběh neprožívat, být komentátorem a nechat fantazii na posluchači. Když jsem se svěřil kolegyni z Národního divadla Veronice Lazorčákové, že budu pro Supraphon načítat právě Milana Kunderu, ihned mi odpověděla, že to je nesmírně těžký

autor pro čtení nahlas. A měla pravdu, to mě do té doby vůbec nenapadlo. Hledal jsem tedy nějaký autentický styl, jak to celé uchopit a být pro posluchače spíš samotným autorem než interpretem. Nechal jsem si dokonce po prvním dni natáčení poslat nahrávky, které jsem pozorně poslechl a pak žádonil v Supraphonu, že to musím udělat znovu a lépe. Producentka Naďa Dvorská mi vyhověla a já byl šťastný, že jsem opět o malý krůček profesně vyrostl a řekl nahlas, co mě trápilo. A mohl tak být sám se sebou o něco spokojenější.

Kdy jste se s dílem Milana Kundery setkal poprvé?

Jako první jsem četl *Směšné lásky*, které mi na Vánoce darovala moje žena. Jsme spolu od sedmnácti, takže který rok to bylo si opravdu nevzpomenu. Ale vím, že ona sama Milana Kunderu do té doby nečetla a nejspíš ji zaujal ten název, který k nám pasoval. Vždy mě fascinuje, jak Kundera dokáže popsat vztah muže a ženy, především jak vidí do ženské duše.

Při jeho knihách jsem si představoval příběhy jako filmy, hned jsem viděl všechny

ty ženy a muže prožívající nevšední příběhy a záviděl autorovi, jak má ženskou duši prozkoumanou.

Kdybyste mohl, na co byste se Milana Kundery zeptal?

Co ho na ženách fascinuje nejvíc. A když bych se osmělil, tak jestli by mi nepřčetl kousek své knihy nahlas? (*usmívá se*)

SU6666-2

Foto © Ivan Mikota

4 TENOŘI LÁSKA PRÝ

Populární vokální seskupení 4 Tenoři sestavil před pěti lety producent Janis Sidovský. Tvoří je Marian Vojtko, Pavel Vítek, Jan Kříž a Michal Bragagnolo – tedy dva držitelé ceny Thálie, pop-muzikálová legenda a sólista Národního divadla v Praze. A i když by se mohlo zdát, že jejich „let vzhůru“ objektivně musela zpomalit pandemie covidu-19, není tomu tak. 4 Tenoři navzdory globálním problémům se zákeřným virem již před časem uskutečnili stý koncert a stihli potěšit své příznivce dnes již platinovým eponymním debutovým albem, které před dvěma lety vydal Supraphon. Po odehraných úspěšných turné po Čechách i na Slovensku včetně dvou vyprodaných koncertů ve Foru Karlín vydají 4 Tenoři v pátek 21. října pod názvem *Láska prý* své druhé album. Obsahovat bude filmové a muzikálové hity nejen Ennia Morriconeho, Leonarda Bernsteina, Beatles, ale dokonce po dvaceti letech i nově objevenou a nikdy nikým nenazpívanou píseň Karla Svobody.

Těsně před vydáním novinky *Láska prý* jsme si povídali s producentem 4 Tenořů Janisem Sidovským.

Janisi, kde se vzala ta dosud nerealizovaná píseň Karla Svobody?

Na druhé album jsme hledali původní písničku, skladbu, která by byla „naše“. A protože ideálním skladatelem kantilén byl Karel Svoboda, vzpomněl jsem si, že jsme s Pavlem Vítkem u něho na návštěvách v jevanském studiu slyšeli melodie pro filmy a muzikály, které se nakonec z různých důvodů nerealizovaly. Zavřel jsem se tedy na pár dní v archivu a našel mystickou, pompézní skladbu, která neměla český text, existoval jen demosnímek, původně určený pro muzikál *Rasputin*. Když jsem ji klukům pustil, byli překvapení, že ji ještě nikdo nenazpíval. Bylo to, jako by nám ji Karel Svoboda poslal přes most času. Kontaktoval jsem nakladatele Karla Svobody pana Jiřího Paulu, a ten byl myšlenkou vydat po dvaceti letech objevenou píseň nadšený. Oslovil textaře Michaela Prostějovského, a původní píseň 4 Tenořů s názvem *Pýcha předchází pád*, byla na světě.

Nové album pojmenovala píseň *Láska prý*. Je to píseň, kterou napsal John Denver a nahrál kdysi jako duet s Plácidem Domingem a u nás ji proslavil Karel Černocho s Peterem Dvorským. Po celém světě ji v průběhu let nazpívala celá řada interpretů... V podání 4 Tenořů

však dostává jinou energii, protože nejde o duet, ale o kvartet.

Jde o krásnou, klenutou melodii, kterou české publikum navíc důvěrně zná. Nabízí spojení civilnějšího zpěvu v kombinaci s operním, což je přitažlivé pro 4 Tenoři i jejich posluchačky. Píseň má díky tomu zvláštní specifickou sílu a v provedení čtyř mužských hlasů, kteří mají nezaměnitelné vokální spektrum, jde o unikátní nahrávku.

4 Tenoři zařazují do svého repertoáru také písně Karla Gotta. Jaký mají k jeho odkazu vztah?

Karel Gott měl výjimečný repertoár, čerpal to nejlepší z našich a světových skladeb. Rádi a s pokorou se k jeho výběru hlásíme, takových písní, jaké on zpíval, se už moc nepíše. *Krev toulavou* zpíváme na našich koncertech od začátku, ale na albu ji teď naši příznivci najdou trochu v jiné formě, než ji dosud znali.

I na tomto albu je jako host velká pěvecká hvězda. Jak se vybírala ta pravá písnička pro 4 tenory s Helenou Vondráčkovou?

Helena Vondráčková je jednou z nejlepších popových zpěvaček, jakou kdy Česko mělo. 4 Tenoři si velmi váží jejího pozvání na narozeninový koncert, kde s ní zazpívali legendární *Somewhere* z *West Side Story*. Helena byla úplně první hvězdou, která dala 4 Tenořům příležitost před velkým publikem. Píseňka Davida Fostera *Přisáhám, že*

jsem to já (The Prayer) z filmu *Kouzelný meč* měla být původně už na prvním albu. Je to překrásná píseň, originální první verze od Céline Dion a Andrei Bocelliho byla dokonce nominována na Oscara a oceněna Grammy i Zlatým glóblem. Teď přišel správný čas zařadit ji na naše druhé album, protože Helena ji má s textem Václava Kopty ve svém repertoáru. Zavolal jsem jí a potěšilo mne, že nabídku s nadšením přijala.

Letos 4 Tenoři slaví 5 let od svého vzniku, také nedávno měli jubilejní 100. koncert. Fanoušků přibývá a celkově se velmi daří zaujmout široké publikum. Co byste dal na misku vah, že bylo v začátcích nejtěžší, a naopak na druhou stranu, co považujete za největší dosavadní úspěch?

Nejtěžší možná bylo dát kluky dohromady. Velmi jsem projektu věřil, ale oni mají vlastní sólové kariéry, jsou úspěšní a oceňováni. Takže přesvědčit každého, aby část svého talentu a času věnoval seskupení výrazných sólistů, vyžadovalo alchymii. Po letech, kdy vidí plné sály jsou, myslím, rádi, že nabídku přijali. Někdy se po koncertech u piva bavíme, co je vlastně na projektu nejvíce zajímavé. A jednotně odpovídají, že hudba. Že si společně zazpívají písničky, po kterých by třeba sólo nesáhli, ale vědí, že ve čtyřhlasu budou mít sílu. Největším dosavadním úspěchem bylo dvakrát plné Forum Karlín a také naše vůbec první vystoupení, kdy zpívali pod vedením dvorního

dirigenta Andrei Bocelliho Maestra Marcela Roty. Právě on mi pak v šatně řekl, že můj nápad má šanci, protože klukům to společně zní výborně.

V čem bude specifické koncertní turné k novému albu?

Program měníme podle ročních období. Během adventu zařazujeme *Purpuru*, *Ave Maria* a další sváteční skladby. A na podzimním a jarním turné *Láska prý* se objeví i novinky jako *Měl jsem rád a mám*, *Žít podle svého* nebo *Píšu vám a samozřejmě titulní hit *Láska prý**. Nemůžeme, ale vynechat píseň jako *Mně sílu dáš*, *To je ta chvíle* nebo *Jdi za štěstím*, na které posluchači čekají.

SU6764-2

Foto © Lenka Hatašová

FLAMENGO REUNION SESSION

POCTA KUŘETI V HODINKÁCH

Flamengo a Kuře v hodinkách jsou v historii českého rocku zapsány nesmazatelným písmem. Oba tyto fenomény znovu uvádí v život i na koncertní pódia projekt Flamengo Reunion Session – kapela personálně a repertoárově navazující na Flamengo začátku 70. let. Originální Pavel Fořt (kytara) a Vladimír Guma Kulhánek (baskytara) našli ideální kolegy Honzu Holečka (zpěv, Hammond B3), Jiřího Zelí Zelenku (bicí) a Vladimíra Boryše Seckého (dechy), aby obnovili rockové napětí legendární předlohy. Že se jim to podařilo víc než skvěle, dokazuje právě vydaný živák s prozaickým názvem Live, kterým skládají stylovou poctu k letošnímu 50. výročí „Kuřete“, a společně s hosty jej pokřtí 6. listopadu v pražském Lucerna Music Baru.

SU 6771-2

„Kuře v hodinkách bylo před padesáti lety a stále je jedinečným hudebním počinem. Dle mého názoru je to především z toho důvodu, že v sobě snoubí překrásnou poetiku textů Josefa Kainara a nadčasové hudební zpracování, které, třebaže jde o rockové album, překračuje toto své žánrové

zaškatulkování. Když jsem poprvé tuto desku slyšel, nevěřil jsem vlastním uším! Vnímám to jako zjevení a malý zázrak, že se tady, a hlavně v tehdejší době, podařilo natočit „západní“ album plné nápadů a co víc – brilantně zahrané. Kuře v hodinkách se pro mě stalo obrovským zdrojem inspirace. A to, že jednoho dne budu stát na pódii s původními členy, kteří „Kuře“ natočili, je více než splněný sen,“ vyznává se frontman Flamengo Reunion Session Jan Holeček, jehož můžete dále znát také z Holeček & Marcel Project a Livin Free.

Basák Flamengo původního i toho současného Vladimír Guma Kulhánek pak dodává: „Na Flamengo let 1970 až 1972 vzpomínám velice rád. V tomto období mělo Flamengo neuvěřitelného kapelního „ducha“, který spočíval především v elánu a soudržnosti. To je v kapele to nejpodstatnější. Vzpomínám na kamarádství, které se utužilo na dlouhých turné po Polsku a na soustředěních. Postupně s vlastní tvorbou v nás vzrůstalo sebevědomí, sebejistota...To vše se promítalo do našich skladeb, radosti z hraní a následně do reakcí publika, které

nás odměňovalo velkou energií, jež nás neuvěřitelně nabíjela. Právě tento „duch“ Flamengo je pro mě podstatný nyní s novou sestavou stejně jako dřív.“

Novinka Live, která bylo natočena letos v květnu v pražské Malostranské besedě a předchází jí povedený klip Kuře v hodinkách v režii Michala Škořepy (podívejte se zde: youtu.be/E9npYiq0YBI), však není jen poctou jednomu albu. Sestava skladeb kopíruje obvyklý koncertní setlist Flamengo Reunion a po Týdnu v elektrickém městě tak přijdou kusy z okruhu kapely Spooky Tooth nebo Colosseum. Druhou půli pak tvoří právě výlet ke „Kuřeti“, bonusově doplněný studiovou verzí titulního tracku.

Celkově je počín Flamengo Reunion Session Live velká radost pro dojaté pamětníky, poučení pro dychtivé mladé posluchače, ale především důkaz, že skvělé předlohy ve výborném provedení staronových muzikantů fungují dokonale. Honza Holeček má sice jiný typ vokálu než kdysi Ivan Khunt, respektive Vladimír Mišík, ale jasně dokazuje, že k předloze účtává inovace, plná současné energie, je nadgeneračním potěšením.

„Flamengo období let 1969–1971, kdy byl hlavním zpěvákem Ivan Khunt, a následně i pozdější období s Vládou Mišíkem je pro mne etalonem české rockové hudby. V těchto letech je v muzice Flamengo přítomná esence všech hudebních stylů, které mě provází na mé umělecké cestě. To, že mám nyní možnost s Flamengem právě tuto hudbu hrát a zpívat, je pro mě nejen velkou ctí, ale také závazkem. Nerad bych zklamal spoluhráče, a především pak naše posluchače, kteří skladby Flamengo znají často do poslední noty. Ivan Khunt i Vláda Mišík nastavili laťku velmi vysoko,“ dodává Holeček, který společně s kapelou dohlížel na finální sestřih i mastering alba, což je na jeho hutném, ale přitom i průzračném zvuku znát...

Vstupenky na oslavu 50. let Kuřete v hodinkách a křest alba 6. listopadu v Lucerna Music Baru pořídíte v předprodeji síti GoOut zde. Další aktuality z tábora Flamengo Reunion Session, termíny ostatních koncertů...atd. najdete na oficiálním facebookovém profilu nebo na webu kapely.

Foto © Mía Feres

VLADIMÍRA MIŠÍKA A ETC...

TŘETÍ DÍL ÚSPĚŠNÉ REEDIČNÍ CESTY

Rok 1987, poměry se uvolňují, Mišík už zase smí zpívat a kapela ETC... se nachází v další zajímavé fázi vývoje. Vedle frontmana byli neodmyslitelnými součástmi její kvality a úspěšnosti houslista Jan Hrubý, violoncellista Jaroslav Nejezchleba, klávesista Petr Skoumal, kytarista Stanislav Hruběš, basák Vladimír Kulhánek a bubeník Pavel Skala. Autorsky

se na albu podílejí hned čtyři z nich, nové texty dodali Jiří Dědeček či Pavel Šrut, ale došlo také na Josefa Kainara a Václava Hraběte. Sound se z výchozího poloakustického rockfolku inspiroval moderními vymoženostmi, takže tu slyšíme větší podíl syntetizérů a rozličných efektů, aniž by to poškodilo podstatu, totiž bytostně české písničkářství. Z původních pásů

vytvořili otec a syn Karlíkové ve studiu SONO maximální přenos originálního zvuku do dnešní podoby, vinylu se dostalo rytí do lakové matrice a hmotnosti 180 gramů. Svěbytnou kapitolou je pak obal, grafikem Karlem Halounem upravený z jeho vlastní, pětadvacet let staré předlohy. Na vnitřním sáčku LP i v bookletu CD najdete komplet písňových textů,

fotografie kapely a dobový sleeve-note Jiřího Černého, ale také originální návrh titulu, kdysi cenzurou zamítnutý a nabízející později změněné pořadí skladeb. Třetí albová připomínka proměnlivé sestavy, leč trvalé kvality ETC..., vždy spravedlivě víc než jen Mišíkova doprovodného souboru.

SU 6769-2

MEMOÁRY VLASTY CHRAMOSTOVÉ... V AUDIOKNIZE

První paměti velké osobnosti a známé herečky Vlasty Chramostové byly v české memoárové literatuře asi nejobjevnější zpovědí, která ve svobodné době vyšla. Chramostová je v nich otevřená, až nemilosrdná nejen k sobě, ale snaží se poctivě dobrat pravdy i o druhých, kteří prošli jejím životem. Její psaní nepostrádá literární kvalitu, nejde o veselé herecké historky, ale o vzpomínky na důležitá období z vlastního života, ale i naší země.

Sama Vlasta Chramostová se před lety zmínila, že pokud by jednou měl někdo její memoáry načíst, byla by ráda, když by se jich chopila její blízká kolegyně z Národního divadla **Zuzana Stivínová**. Obě spojovala nejen práce v Národním divadle, ale i podobný herecký projev a temperament.

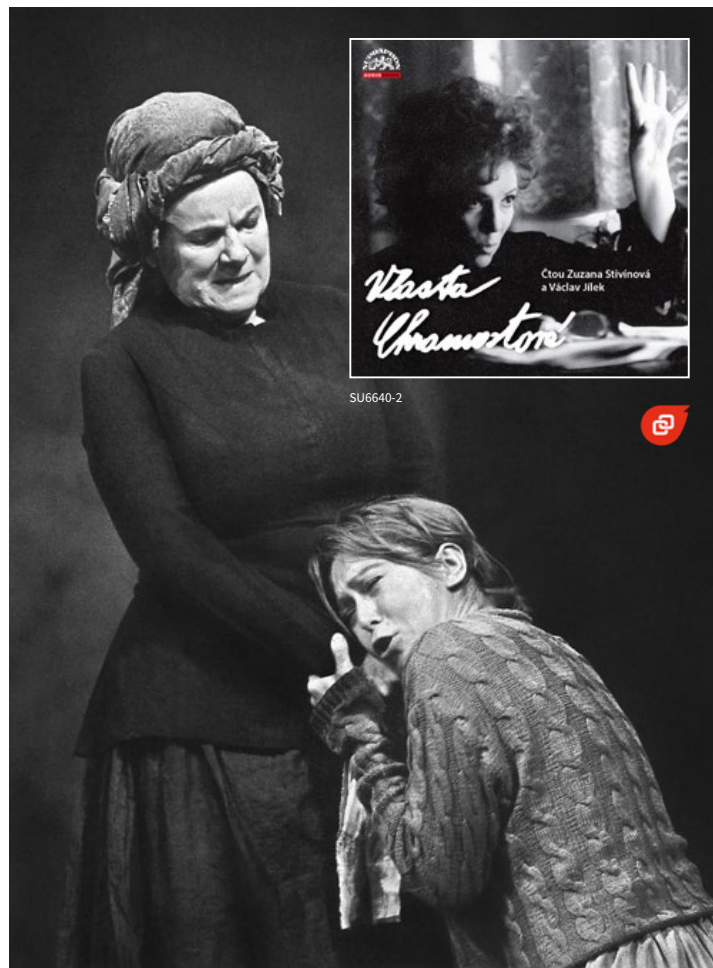
Letos v říjnu uplynuly tři roky od úmrtí slavné herečky a audiokniha pod názvem Vlasta Chramostová vychází

21. října v podání Zuzany Stivínové u vydavatelství Supraphon. Herečka knihu načetla podle doplněného vydání z roku 2006 a celkový čas nahrávky činí dvanáct a půl hodiny. Audioknihu doplňuje speciální bonus s autentickým záznamem hlasu Vlasty Chramostové, kdy čte povídky Jaroslava Seiferta ze sbírky Všecky krásy světa a zpívá dva šansony nahrané v 60. letech.

Zuzana Stivínová při nahrávání zavzpomínala, na jedno z pravidel, kterého se Vlasta Chramostová snažila držet: „Když už to nemá tu kvalitu, tak nestojím o tu kvantitu.“

Vlasta Chramostová nejprve zažila obrovskou slávu na jevišti, ve filmu, rozhlase a televizi, po roce 1968 z politických důvodů na 20 let nesměla vystupovat a zabývala se, mimo jiné, tzv. domácím bytovým divadlem. Po roce 1998 se vrátila na jeviště Národního divadla

i do filmu. Kromě těchto proměn zažila několik tragických osobních událostí (při autohavárii zavinila smrt svého dítěte, byl zveřejněn její podpis spolupráce s STB), z nichž se řadu let léčila. Její vzpomínky, ličící dobu od jejího narození až po přelom tisíciletí, nesmírně cenné, přinášejí známé i dosud nikdy nezveřejněné situace a údaje z hereckého, politického a veřejného života.

IRENA DOUSKOVÁ KONEC DOBRÝ

V knize povídek Ireny Douskové *Konec dobrý* nahlížíme zlomové životní situace obyčejných lidí zasazené do odlišných dějinných událostí. Různí lidé v různých dobách, s různými názory a různými životy, a přesto mají všichni něco společného.

V pátek 27. října 2022 vychází *Konec dobrý* v audioknižní podobě načtený herci Janem Vondráčkem a Evou Hacuřovou.

Povídková kniha *Konec dobrý*, zachycující atmosféru posledních více jak padesáti let naší země, pokračuje v řadě zvukových supraphonských verzí literárních prací Ireny Douskové (*Hrdý Budžes*, *Oněgin byl Rusák*, *Goldstein píše dceři*, *Darda*). Opět můžeme obdivovat autorčinu zásadní schopnost vytěžit z vnější společenské

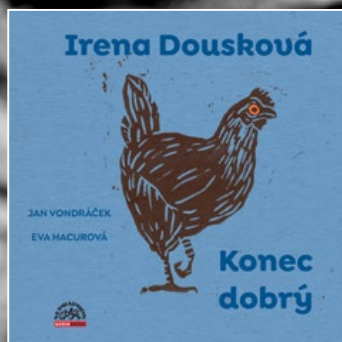
situace mimořádný zážitek ponoru do vnitřního světa hrdiny, který onu situaci prožívá. První povídka se například odehrává v srpnu 1968 a vstup ruských vojsk tvoří jakoby nedůležité pozadí problémů malého chlapce, zavřeného v nemocnici. V další povídce prožíváme s hrdinou jeho vnímání atmosféry před pohřbem Václava Havla či zažíváme očima německého literáta porovnání současného Českého Krumlova s atmosférou téhož města v době, kdy zde žil

slavný malíř Egon Schiele. Kontrast pocitu pomíjivosti a marnosti s potřebou konat věci, jež přesto považujeme za důležité, je v povídce *Konec dobrý* doveden až k téměř humornému vyústění.

Vzhledem k době vzniku knihy (2021, nakladatelství *Druhé město*) je také důležité podtrhnout téma izolace, které z textů přímo číší a volá o pozornost. Každá z postav se nějakým způsobem vztahuje k okolnímu světu, ale zároveň se z něj z různých

důvodů vyčleňuje. Kniha byla letos mezi nominovanými na cenu Magnesia Litera v kategorii prózy.

Oba interpreti Jan Vondráček i Eva Hacuřová vystihli charakteristiku autorčina díla skvělým vypravěčským stylem a audiokniha byla nahrána v nezkrácené verzi 4 hodiny a 24 minut.

SU6671-2

Foto © Tomáš Kríst

Foto © Ivan Mikota

Eva Hacuřová a Vojtěch Vondráček

Irena Dousková

NEJZNÁMĚJŠÍ KONSPIRAČNÍ TEORIE

Vydavatelství Supraphon na letošní podzim připravilo speciální audioknihu, která představuje populární formou více než dvacet nejznámějších konspiračních teorií. Jmenuje se Nejznámější konspirační teorie a načetl ji populární herec Pavel Rímský.

Kdo stojí za největšími záhadami současného světa spiknutí mocných? Co nesmíme vědět? Ilumináti a svobodní zednáři i další tajná společenstva, spekulace kolem teroristických útoků z 11. září 2001, Elvis žije, pozadí epidemie prasečí chřipky, UFO,

atentát na prezidenta Kennedyho, nový světový řád, otazníky kolem Beatles, přistání na Měsíci, jak zemřela Marilyn Monroe, automobilová havárie Alexandra Dubčeka a nezodpovězené otázky kolem pandemie covidu... Taková jsou témata obsáhlé audioknihy, která vychází jako CD mp3 i digitálně v celkové stopáži dvou hodin a čtyř minut.

„Vždy existuje několik verzí události a v mnoha případech přispívá k nejasnostem také mlčení oficiálních míst,“ stojí

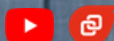
v bookletu audioknihy. Tvůrci posluchačům předkládají informace a často protichůdná tvrzení tak, jak jsou k dispozici ve veřejně dostupných zdrojích, a věří, že si svůj úsudek udělají sami. Zda je poslech pouze pobaví, donutí k zamyšlení nebo inspirovane k hledání pravdy, je čistě na nich.

„Konspirační teorie jsou pohádkami 21. století. Nebo ne? Jedno přísloví říká, že není šprochu, aby na něm nebylo pravdy trochu. Nevím, rozhodně nemáme v úmyslu šířit poplašné zprávy, avšak ani vyvracet řadu

volně šířených teorií nebo přesvědčovat kohokoli o tom, že ten či onen příběh se nezakládá na pravdě. Největší tajemství, záhady a podivnosti současného světa jsou pro někoho jen pohádkou pro dospělé, pro jiného utajenou pravdou. Jsem moc rád, že účast na projektu přijal herec Pavel Rímský, v jehož podání se fakta, teorie, spekulace i úvahy mění především ve strhující příběhy určené k poslechu,“ doplňuje autor Alan Piskač.

SU6665-2

TRACKLIST:

1. Tajná společenstva (Ilumináti a svobodní zednáři) •
2. Nový světový řád • 3. Epidemie a pandemie •
4. Covid-19 • 5. Elvis žije! (A Michael Jackson rovněž) •
6. Přistání na Měsíci • 7. Jak zemřela Marilyn Monroe? •
8. Atentát na prezidenta Kennedyho •
9. Otazníky kolem Beatles (Smrtná nehoda Paula McCartneyho a vražda Johna Lennona) •
10. UFO (Roswelský incident, Oblast 51 a Muži v černém) •
11. Teroristické útoky 11. září 2001 • 12. Pearl Harbor •
13. Chemtrails • 14. Havárie Alexandra Dubčeka – československá konspirace • 15. Závěr

MATOUŠ RUML NAČETL OBLÍBENOU KNÍŽKU NĚKOLIKA GENERACÍ

DIOGENES V SUDU, DAMOKLŮV MEČ A DALŠÍ ZNÁMÉ PŘÍBĚHY Z DOBY DÁVNÉ A NEJDÁVNĚJŠÍ...

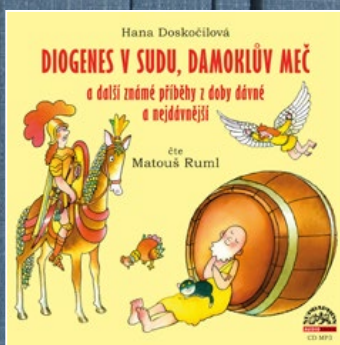
Knihy spisovatelky Hany Doskočilové dělají radost především dětem. Její tvorba byla zaměřena především na ty předškolního a mladšího školního věku. Byla mistrem literární zkratky. K jejím nejznámějším knihám patří hned několik příběhů milovaného Krtečka Zdeňka Milera, ale také třeba Micka z trafiky a kocour Pivoda, Kudy chodí malý

lev, Dva dědečci z Dlouhé míle, Pejskování s Polynou, Když velcí byli kluci či O Mamě Romě a romském pámbíčkově. Její kniha poutavých příběhů z českých a evropských dějin i z řecké a křesťanské mytologie pro celou rodinu Diogenes v sudu, Damoklův meč a další známé příběhy z doby dávné a nejdávnější – se nyní poprvé dostává do

podoby audioknižní v podání oblíbeného herce Matouše Rumla.

Jaké tajemství v sobě skrývá trojský kůň? Kde byly Potěmkinovy vesnice? Kdo si poradil s gordickým uzlem? Co se stalo u Waterloo a kdo zvolal: A přece se točí...? A co Achillova pata, Atlantida, Golem a Kolombovo vejce? Vtipné odpovědi na tyto

a další základné otázky najdete právě v této knížce Hany Doskočilové. Vyprávění je určeno zvědavým dětem od osmi let, ale rádi po něm sáhnou i jejich rodiče a prarodiče, aby si příjemným způsobem oživilo školní znalosti a doplnili mezery ve vzdělání.

SU6658-2

HUDBU ZNOVU OBJEVENÉHO SKLADATELE JOSEFA BENEŠE NAHRÁLO KVARTETO MARTINŮ

Jméno Josefa Beneše (1795–1873) zachycují dobové prameny především jako houslového virtuosa a vynikajícího pedagoga. Rodák z Batelova se od svých 19 let pohyboval mezi Vídní a Lublaní, ale i na koncertních cestách. Na jedné z nich se v Itálii seznámil s Niccolò Paganinim a Alessandrem Rollou. Dosáhl prestižních postů (dirigent Filharmonické společnosti v Lublani, profesor Akademie hudby ve Vídni, první koncertní mistr vídeňského Dvorního divadla). Většina opusů z nevelkého dochovaného skladatelského odkazu tvoří kusy pro vlastní sólistické uplatnění. Dva smyčcové kvartety, jež Benešovu tvorbu uzavírají (vydány 1865, resp. 1871), jsou z jiného soudku, ale jednotlivé party vyžadují velmi zdatné hráče. Kvarteto Martinů, které už v minulosti významně přispělo k znovuobjevení opomíjených děl (Sergej Tanějev, Petr Eben), dává patrně poprvé po 150 letech zaznít kvartetům, které si rozhodně zaslouží nebýt zapomenuty.

Benešova hudba je inspirována vídeňských biedermeierem, tvorbou Rossiniho a také Paganinim. Skladatelskou kvalitu dokládá i fakt, že Benešovy kompozice byly vydávány v jednom z center evropského hudebního dění u renomovaných vídeňských vydavatelů.

Violoncellistka Kvarteta Martinů **Jitka Vlašánková** uvedla: „Myslím, že vždy je možné vytežit ze zdánlivě beznadějných situací

něco pozitivního. To byl případ covidových lockdownů. Byl najednou čas na aktivitu, na které by si člověk jinak nedokázal udělat místo. Tak jsem obnovila po několika desetiletích kontakt s rodinným přítelem houslistou Františkem Jarošem, který mě kdysi připravoval na zkoušky na konzervatoř, ale také učil francouzštinu. Požádala jsem ho, zda by nemohl se mnou v té francouzštině pokračovat „on-line“. On sám pochází ze stejné obce jako Josef Beneš

a Benešovým dílem se jeden čas velmi intenzivně zabýval – jako badatel i jako interpret. Začala jsem se o Benešovy Kvartety zajímat a různé signály mi napovídaly, že to je kvalitní hudba, kterou by byla škoda nechat ležet ladem. Když to bylo možné, přehráli jsme na zkoušce Kvarteta Martinů většinu textu. Usoudili jsme, že v té hudbě je velký potenciál a že se pokusíme ji přivést k životu – jednak na koncertní podia, ale především ji nahrát. Pak

už pokračovalo vše běžnou cestou – nastudování, provedení na několika koncertech, práce v nahrávacím studiu, a nakonec spolupráce na tom, aby i po formální a vizuální stránce bylo nové album vydařené.“

Novému albu se daří dosadit do stále neúplné mozaiky české hudební historie výrazný a krásný kámen. Album vychází právě včas, aby přispělo k připomenutí 150. výročí Benešovy smrti v roce 2023.

OPUS KLASSIK PRO DOMINIKA WOLLENWEBERA

Dominik Wollenweber, jeden z nejlepších hráčů na anglický roh na světě, oslaví příští rok na jaře 30 let jako člen Berlínské filharmonie. V říjnu loňského roku vydal u Supraphonu svoje vůbec první sólové album s příznačným názvem *The Art of English Horn*. Nahrávka vzápětí získala vynikající zahraniční recenze a byla oceněna prestižní německou cenou OPUS

KLASSIK v kategorii „Instrumentalist of the Year“, kterou Dominik Wollenweber tuto sobotu převzal v Berlíně. První část slavnostního ceremoniálu s komorním koncertem se uskutečnila 8. října v St. Elisabeth Kirche. Rozdáno bylo celkem 18 trofejí OPUS KLASSIK a někteří z oceněných umělců v rámci koncertu vystoupili. Dominik Wollenweber ze svého

alba vybral působivé Schubertovo Improptu č. 3 Ges dur Op. 90, které zahrál za klavírního doprovodu Anny Kirichenko. V neděli 9. října se pak konal galakonzert v berlínském Konzerthausu, vysílaný téhož večera na německé televizní stanici ZDF. OPUS KLASSIK jsou nejdůležitější německé ceny určené výhradně pro nahrávky klasické hudby. Pořadatelem

je společnost Verein zur Förderung der Klassischen Musik e. V., která se zabývá propagací klasické hudby a udělováním cen jejím protagonistům. Speciální porota složená ze zástupců hudebního průmyslu a médií letos vybrala celkem 45 vítězů ve 27 kategoriích.

SU4303-2

Foto © Linda Hřezová

REDAKCE: Vladan Drvota, Lukáš Kadeřábek, Marek Šulc, Tomáš Pilát a David Landštof / grafická úprava: Marek Šmidrkal

KONTAKT: SUPRAPHON, a. s., Palackého 740/1, 112 99 Praha 1, tel. (+420) 221 966 604, fax (+420) 221 966 630
promotion: promo@supraphon.cz; obchodní oddělení: obchod@supraphon.cz

www.supraphon.cz

www.youtube.com/supraphon

www.facebook.com/Supraphon